(nad knihou Petra Louky Vaše Hana Hegerová)

Nedávno jsem četl a recenzoval knihu Josefa Rauvolfa Hledání Jaromíra Nohavici, kterou vydalo nakladatelství Daranus. Ve stejné době u stejného nakladatelství vyšla kniha **Petra Louky** ***Vaše Hana Hegerová***. Tuto knihu provázela určitá příchuť skandálu, neboť paní Hegerové se nelíbilo, že jí rukopis nebyl předložen k autorizaci. Paní Hanu Hegerovou mám velmi rád a k jejím 75 narozeninám, které oslavila 20. října 2006, jsem napsal pár řádků. Nebyl jsem proto ani tak zvědav na případné skandální čtení, ale především na to, jak se pro mě neznámý autor s tématem Hegerová vypořádá.

Kniha je menšího formátu a s přílohami má jen 141 stranu. Menší rozsah samozřejmě není sám o sobě znakem nekvality, ale v daném případě je spíše prvním znakem snahy autora vydat knihu před Vánoci a příliš se o tématu nerozepsat. Rozpaky však přišly poté, co jsem knihu začal číst. Stejně jako v případě Rauvolfovy knihy nejde ani zde o dialog se zpěvačkou, ale o kompilát rozhovorů vyznačených uvozovkami, ale v závěru bez komplexně citovaných pramenů, jak by se na podobnou literaturu slušelo. Ale ani tento určitý nedostatek není tím hlavním důvodem mého čtenářského zklamání. Tím je pocit, že nejde o nic jiného, než o další povrchní memoárovou literaturu, která je možná snesitelná u tzv. celebrit vytvářených bulvárem, ale těžko stravitelná u legendy, jakou je Hana Hegerová. Autor je bezesporu lehce píšícím novinářem, ale nemám rád takový ten bodrý sloh popisující život hvězdy od kolébky po současnost. Jako příklad uvádím větu: "Jistě, jiskry létaly mezi mladými o sto šest, stejně jako dnes, ale první polibek padával nejdříve na třetí schůzce!"

V první části kniha popisuje život Hany Hegerové až po současnost. Kdo čeká skandální údaje, nenalezne je. Autor patří jistě mezi obdivovatele Hany Hegerové. Popisuje mimo jiné některé ne zrovna radostné události v jejím životě, jako nenarozené dítě v průběhu jejího angažmá v Paříži či pobyt ve vězení po zpronevěře cizího honoráře, který došel omylem na její účet. O těchto událostech, kdy opakovaný pobyt ve vězení byl například součástí života Evy Olmerové, se psát jistě může a jistě měly a mají vliv i na pěvecký i herecký projev šansoniérky či bluesové zpěvačky. Co mi ale chybí, je hlubší zamyšlení nad repertoárem, uměleckým výrazem a dalšími prvky Hany Hegerové jako zpěvačky. Tohle má být především úlohou autora a suplování projevy třetích osob, v daném případě rozhovory s Petrem Hapkou, Michalem Horáčkem a Petrem Maláskem, tento nedostatek plně nenahradí. Autor se dopouští v textu i některých drobných nepřesností. Film režisérů Kadára a Klose Tam na konečné z roku 1957 není jen studií o alkoholismu (ten je vynikajícím způsobem ztvárněn ve Fričově filmu Dnes naposled z roku 1958), ale popisuje i problém svobodné matky, v podstatě metodou italského neorealismu.

Není pravda, že film byl spolu s filmem stejných režisérů Tři přání označen na festivalu v Košicích v roce 1958 za revizionistický, ale stalo se to v Banské Bystrici. Role paní Hegerové, tehdy ještě Čelkové, v tomto filmu obsahovala odhadem asi tři věty a označit ji za výraznou je velikou nadsázkou. V dalším zmíněném filmu Přežil jsem svou smrt Vojtěcha Jasného z roku 1961 se děj neodehrává v pracovním táboře, jak uvádí autor, ale ve vyhlazovacím táboře Mauthausen. Hana, již Hegerová, zde hrála téměř němou malou roli cikánské prostitutky v lágrovém nevěstinci. První část knihy je členěna do poměrně krátkých kapitol, ale časová souslednost života Hany Hegerové je ve vyprávění často porušována a čtenář se musí občas vracet k předchozím kapitolám, jinak se v čase příběhu ztratí.

Druhou část knihy bych nazval "slovníčkem pojmů" podle paní Hegerové. Patrně jde o útržky z rozhovorů, které zpěvačka dávala, ale o rozhovor s autorem se v žádném případě nejedná. Opět jen a jen kompilace, na některých místech jakoby opsané z některého z četných ženských časopisů.

Třetí část tvoří již zmíněné rozhovory. Nemám nic proti této často používané metodě doplňující celkový obraz osobnosti, ostatně použil ji i Josef Rauvolf v knize o Nohavicovi, ale jak jsem uvedl, může být doplňkem názorů autora a ne jeho základem.

Kniha působí dojmem narychlo spíchnutých šatů na předvánoční trh. Celkový špatný dojem nenapraví ani recept na brynzové halušky podle Hany Hegerové. Místo něj bych raději uvítal fundovaný projev hudebního publicisty. Myslím, že téma Hana Hegerová by bylo nejlépe zpracovat formou rozhovoru s novinářem, jehož profesí je hudební kritika. Způsob použité prezentace Hany Hegerové mi silně připomíná způsob léta z jedné velmi známé a krásné české knihy. Co bych vytkl nakladatelství, je absence jakékoli zmínky o osobě autora. Čtenář by měl vědět, kdo knihu napsal.

Pokud si tedy Hana Hegerová na knihu stěžovala, myslím, že plným právem.

(Petr Louka: Vaše Hana Hegerová, vydalo nakladatelství Daranus v roce 2007, 141 strana, cena neuvedena)